

"Vier Heerlijkheden"

Historische Werkgroep Stichting De Vier Heerlijkheden te Brakel.

Omslag: "Huis Brakel".
Tekening: Jaap Verweij.

	Blz.
Van de Werkgroep	1
Oorlogsherinnering	2
Overledenen in de tyfusbarak te Brakel	9
Hendrik van Balen, schipper op "De Molenaar"	12

Redactie:

Jan van Brakel.
Jan van Loopik.
Jaap Verweij.
Ap de With.

Historische Werkgroep
Stichting

De Vier Heerlijkheden
Brakel.

Secretariaat: Wilgenstraat 16,
5306 XZ Brakel.
Tel. 0418-672817

Oplage: 160 stuks.

Ap de With

Van de werkgroep

Na 73 jaar bevrijding komen nog steeds de verhalen los uit de periode 1940 – 1945. Een oorlogsherinnering willen we in deze uitgave van “Vier Heerlijkheden” met u delen. Aansluitend een verhaal over de tyfusbarak, die ondergebracht was in de in Brakel beschikbaar gestelde school aan de dijk. Indrukwekkend is de lijst van overleden personen in de periode februari tot mei 1945. Als laatste artikel het verhaal van Hendrik van Balen die tijdens een bombardement op de Ruhr werd getroffen door een granaatscherf.

De Hervormde kerk van Brakel zonder spits.

*De Duitsers wilden in april 1945 de toren opblazen maar een gedeelte bleef staan.
Met de restauratie in 1950 is er weer een spits opgekomen, zei het dat de
toren is nu zo'n 5 meter korter dan voorheen.*

De ontmoeting van L. Waller met een toevallige voorbijganger die oorlogsherinneringen ophaalde over haar verblijf in Brakel tijdens de Tweede Wereldoorlog.

In het voorjaar of de vroege zomer van het jaar 2005 knoopte ik, terwijl ik in de tuin bezig was, een praatje aan met een voorbijgangster.

Mevrouw vertelde dat zij behoefte had gevoeld om nog eens terug te keren naar de plaats waar zij in de Tweede Wereldoorlog een poosje verbleef, namelijk tegenover ons huis. Natuurlijk viel het haar op dat er sindsdien een en ander was veranderd, door onder meer de rigoureuze dijkverzwarening waardoor de bebouwing buitendijks was verdwenen.

Zo kwam het dat zij een verhaal vertelde wat ik zo boeiend vond, wat voor mij ook deels onbekend was, dat ik haar vroeg of zij dit niet eens op schrift zou willen stellen. Het zou interessant, misschien zelfs belangrijk zijn voor de toekomstige bewoners van Brakel die warm lopen voor geschiedenis, om verhalen als deze te kennen.

Ik had de gedachte om dit verhaal eens naar een plaatselijke krant te sturen tegen de tijd dat de herdenkingen rond Tweede Wereldoorlog weer langskomen.

Een andere mogelijkheid zou kunnen zijn om de vastgelegde ooggetuige geschiedenis onder te brengen bij de plaatselijke historische werkgroep “De Vier Heerlijkheden” – voor zover deze belangstelling heeft.

Zo kwam het dat een jaar later een brief arriveerde van mevrouw Kooiman uit Maarn. Het op schrift stellen had enige vertraging opgelopen, evenals het uiteindelijk uittypen van haar onderstaande verhaal. (L. Waller, mei 2009)

De oorlogsherinnering aan Brakel van mevr. M.G. Kooiman uit Maarn.

De bron van mijn Brakelse ervaringen lag eigenlijk in Tiel. De binnenstad lag ten gevolge van beschietingen in puin. Tegen eind 1944 waren de inwoners geëvacueerd. Ook het ziekenhuis, dat al een verhuizing had doorstaan, waarin alleen gewonden nog een plaats vonden en het operatiekamerpersoneel het werken afwisselde met slapen, moest Tiel verlaten. Het buiten van Baron Van Verschuure, Mariënwaard in Beesd werd het toevluchtsoord.

Na de turbulente periode viel vooral de operatiestaf in een gat. Zij misten de spanning en de permanente inzet. Uit Zaltbommel kwam een dringend verzoek om hulp voor de slachtoffers van de tyfusepidemie, die tussen Maas en Waal was uitgebroken. Er was een noodhospitaaltje in de huishoudschool ingericht door de BAB (Bureau Afvoer Burgerbevolking).

Drie OK-zusters waren bereid te gaan!

Op fietsen met massieve banden, wat kleding en dekens voor eigen gebruik togen ze richting Zaltbommel. Ze moesten de brug over die, eerder opgeblazen, deels in de Waal lag en over een soort voetpad begaanbaar bleek te zijn gemaakt. Ze mochten met uitzonderlijke toestemming van de Ortscommandant pas over, als het donker was. Een avontuur. Eén Duitser met een stallantaarn voor, en één achter. Links en rechts, diep de rivier. Ze bereikten hun doel. Een paar collega's, waarvan één de leiding had, waren uit Utrecht gekomen. Een paar onderduikers als vrijwilligers waren er en ernstig zieke mensen op stromatrasen. Een enkel laken en een handdoek per bed. Gebrek aan vrijwel alles.

Zaltbommel had niet te lijden gehad van beschietingen, maar dat veranderde door de aanwezigheid, sinds kort, van “Engelsen” bij Hedel.

Die lieten van zich horen! De “Tielsen” herkenden de derde dag van hun aanwezigheid het geluid van de eerste granaten. Ze herkenden het gevaar dat de Utrechtse collega’s onbekend was. En nadat een deel van de gevel van het noodziekenhuis geraakt was, was ook de contactpersoon van de BAB, die poolshoogte kwam nemen van mening dat we weg moesten. Het Maarten van Rossumhuis werd overwogen, maar ongeschikt bevonden. Het werd Brakel: een aan de dijk gelegen beschikbaar gestelde school. Haast was geboden!

Gedreven door angst voor infectieziekten waren de Duitsers bereid om mee te werken. Ze legden beslag op een paar platte boerenwagens en zelfs bleken ergens nog een paar paarden te zijn. Mogelijk heeft dezelfde angst een rol gespeeld bij de eigenaren.

De eerste wagen kwam volgeladen met materialen, twee Tielsen ernaast (want er was geen plaats op de wagen en 't was koud) stapvoets in Brakel aan.

Er was hard gewerkt in de school. Het was er schoon, vochtig en koud. Maar er bleek een fornuis te zijn en hout.

De komst van de patiënten werd voorbereid. Op eenzelfde platte wagen vervoerd kwamen ze versteend aan. De zaaltjes werden bezet. Iedereen voelde zich veilig.

De zusters werden ondergebracht in wat de pastorie zal zijn geweest. In een bij de school gelegen huis kregen de nachtzusters een slaapkamer van de aardige bewoners aangeboden.

De inwoners van Brakel bleken vrijwel ongezien nadrukkelijk betrokken. Mogelijk door een mengeling van angst voor de ziekte, vrees voor de – hoewel op afstand – aanwezige Duitsers en solidariteit. Door hun toedoen hadden patiënten en helpers te eten. De Duitsers bleken te vorderen maar de bakker zorgde voor brood. Veel patiënten bleken te ziek om te eten. Het fornuis kon dienst doen omdat er voor brandstof (hout) werd gezorgd. De behoefte aan water was groot. Temeer omdat hygiëne geboden was waar mogelijk. Brakelse mannen hebben een loodzware taak vervuld in de watervoorziening. Bij de ingang van de school aan de zijkant kwamen twee enorme tonnen te staan. Dagelijks werd op “iets met twee wielen” een ton naar de dorpspomp gereden, gevuld en teruggebracht. En de pomp was wel een straatlang van de school vandaan. Maar ze kwamen, zwijgzame mannen met pet op en op klompen.

Niet alle patiënten, maar veel van hen waren wel ernstig ziek. Medicijnen waren er niet. De dood waarde rond. Als er iemand overleden was, schoven een paar mannen een ruwe kist over de drempel – niet verder. Het gevaar dreigde immers. De overledene werd in de kist gelegd door de zusters. Het deksel ging erop en de kist werd weer op de drempel gezet, waar mannen hem weer ophaalden. De paar onderduikers die het veiligst denkbare onderkomen hadden voor wat betreft de Duitsers, niet voor de tyfus bang, werkten overal in mee.

In Zaltbommel was al een verpleegster slachtoffer geworden. Hier één van de onderduikers. Hij bleek familie te hebben in Zaltbommel. Wij waren bij de begrafenis op het Bommels kerkhof.

De inwoners van Brakel maakten méér mee. Iedere vrijdag en maandag reed er een koetsje over de dijk met twee, soms drie mannen en soms de pastoor erbij.

Zij waren de onvergetelijke engelen van de wasserij. Er moet gewassen worden! De engelen waren afkomstig van een klooster in of bij Ammerzoden. Geëvacueerd naar een bevriend onderkomen in Zaltbommel. Gebrek aan bezigheid en zich geroepen voelend waren ze dag in dag uit en in habijt met de was in de weer. Om 's zondags hun andere plichten te vervullen.

Contact met de inwoners van Brakel was er nauwelijks.

Wél, toen het dorp werd opgeschrikt door vliegtuiggeronk op een donkere avond en ook de uit hun verduisterde huizen naar buiten gekomen bewoners zagen hoe een boog van gloeiende ballen, raketten neerkwam op wat men dacht Poederrijen moest zijn.

En andere gemeenschappelijk beleefde gebeurtenis was de brand van de kerktoren. Op last van de zich bedreigd wetende, nerveuze Duitsers moesten hoge punten en bouwsels langs de Waal geëlimineerd worden. Zo ook de torenspits. De tijd werd bekend gemaakt. Veel inwoners, op de dijk en op het kerkplein, zagen met ontzag de vlammen om de spits verschijnen. Maar toen, en dat bleek publiek geheim te zijn, kwam de brandweer in actie, die toestemming bleek te hebben gekregen van de Duitsers om de kerk en het onderste deel van de toren nat te houden. De brand bleef zo beperkt.

In het archief van Brakel zal een naam moeten voorkomen die toen onbekend was en bleef van een tweede onderduiker⁽¹⁾. Een stille jongen die in alles behulpzaam was. Hij was student en kwam uit Nijmegen. Echte namen werden verzwegen, ook de zijne.

Hij werd ziek, het duurde niet lang. Machteloos en opstandig moesten wij zijn sterven aanvaarden. Binnen 24 uur moest hij ook begraven worden. Het was een graf dat tegen de muur van de Brakelse kerk lag. Er was een priester die voor hem bad en hem zegende. En een paar geplukte veldbloemen.

Een priester verscheen wel nu en dan in het noodziekenhuisje. Een dominee scheen er niet te zijn. De betrokkenheid van de Brakelaren bleek ook uit een uitnodiging vanuit het grote huis/kasteeltje. Gevolg is er niet aan gegeven.

Duitsers waren op afstand aanwezig. Bij het veer ook. Er viel niets, niemand over te zetten, maar ze beschikten over een grote roeiboet. De ervaring leerde dat ze die maar heel soms bemanden en gebruikten.

Waren er Duitsers in Brakel, er was ook het verzet.

De aanwezigheid werd gepersonifieerd door een familie in Zuilichem. Twee rustige, onopvallende maar strijdbare zoons zullen een rol gespeeld hebben in een Brakels voorval. Het was half april, deze gebeurtenis. Ramen aan de achterzijde van de school zagen uit over de uiterwaarden en de Waal. Zusters die aan het werk waren, geschrokken door een vreemd geluid, zagen hoe een klein vliegtuig zwabberend neerkwam in het weiland.

Er naar toe hollend zagen ze een militair⁽²⁾ naar buiten kruipen. Ze bleven geschrokken staan toen deze hen in het Hollands toeriep: “blijf daar, het is gevaarlijk!”.

Ze namen de moeilijk lopende man mee naar hun pastorie. Een klein kamertje, de piloot in bed, zijn parachute op de enige stoel. Iemand op een hol naar de weinig in beeld komende dokter. Die, nu actief, niets bijzonders ontdekte aan de zwijgzame jongeman behoudens een beenwond. Op Nederlandse vragen reageerde hij niet. Op Engelse vragen met niet veel meer dan “yes” en “no”. In no time verscheen een kleine Duitse strijdmacht om en in de pastorie. Befehl: de piloot moest mee. De Duitsers kregen te horen: “onmogelijk, hij kan niet vervoerd worden, hij is er te ernstig aan toe”. De patiënt zweeg in alle talen.

Een Duitse soldaat met een groot geweer moest op de stoel naast het bed de wacht houden. Reden waarom één van de zusters zich over de parachute ontfermde en denkend aan het zijden materiaal ermee verdween. Een andere Duitser gooide roet in het eten door zijn grote geweer op haar te richten en de parachute op te eisen.

De zusters bewaakten de situatie en hun bezit. Een nacht, een dag, met bewaking en obstructie en een steeds slapende patiënt. Toen verscheen een Duitse truck en werd de passieve piloot ingeladen en weggevoerd.

De “oerwoudtelefoon” liet ons wat later weten dat een knokploeg van het verzet, van plan de piloot te bevrijden en verscholen in de omgeving, tandenknarsend getuige was geweest van het wegvoeren.

En toen was het 5 mei, Bevrijdingsdag en werd het weer rustig in het dorp. Na het gefeest zullen de Brakelse kinderen de school wel weer bezet hebben.

Een aantal dagen na 5 mei kwam een militair in luchtmacht uniform bij de school. Het was de piloot. Hij was naar Dordrecht gebracht, had het overleefd en kwam bedanken. Hij vertelde dat ingeval van nood het hem verboden was om Nederlands te speken. De nood was ontstaan toen hij gedwongen te landen, meende de Maas te zijn gepasseerd, maar het de Waal bleek te zijn. Met belangstelling hebben de inwoners van Brakel gadeslagen hoe de Duitsers zich het vliegtuigje als een laatste prooi toe-eigenden.

En zo maakte ook Brakel geschiedenis.

Noten (Jan v Loopik):

⁽¹⁾ Op 31 maart 1945 is om 6.00 uur overleden te Brakel, Petrus Hubertus Leenders, wonende te Nijmegen, 27 jaar oud, “letterzetter in het dagblad-bedrijf te Nijmegen”. Het overlijden is aangegeven door Marijkje Blaazer, oud 40 jaren, ziekenverpleegster, wonende te Utrecht.

Bron: Overlijdensregister Gemeente Brakel 1945, akte 32.

⁽²⁾ Marinus Aart (Rex) Rackwitz (geb. Dordrecht, 1 januari 1922) wordt op 17 april 1945 omstreeks 12.30 uur in, of in de omgeving van Brakel gevangengenomen volgens een brief van de toenmalige gemeente Brakel aan het Militair Gezag in Arnhem over het neerstorten van twee vliegtuigen resp. op 20 november 1944 (Mustang in de Brakelse polder) en op 17 april 1945 (Spitfire).

Hij vloog als vlieger in een Spitfire XVI bij het RAF squadron-322, één van de twee “Nederlandse” squadrons die op vliegveld Schijndel waren gestationeerd. De rede dat hij alleen met “yes” en “no” antwoord was dat de kans groot was als de Duitsers wisten dat hij een Nederlander was, hij direct zou worden neergeschoten.

Marinus A. Rackwitz in augustus 1949 met groot verlof gegaan en heeft daarna nog als piloot bij de KLM gevlogen. Hij is op 22 september 2014 in St. Oedenrode op 92-jarige leeftijd overleden. Rex was getrouwd met de in Londen geboren Doreen Catto, die op 6 augustus 2016, ook op 92-jarige leeftijd, in Eindhoven is overleden.

Bronnen:

- * www.mensenlinq.nl;
- www.wilhelminasluis.nl; www.wikipedia.nl.
- * Nederlands Instituut voor Militaire Historie, Den Haag, Nederlandse Luchtstrijdkrachten in Groot-Brittannië (1940-1945) Toegang 726, inv.nr. 1224: Database Vliegend Personeel in de Britse Luchtstrijdkrachten, mei 1940-mei 1945.

Jan van Loopik

Overledenen in de tyfusbarak te Brakel

In december 1944 brak er door de onhygiënische toestanden tyfus uit en werd er in de Rikkertschool bij de Omhoeken in Zaltbommel een tyfusbarak ingericht om verdere besmetting te voorkomen. Door beschietingen op de stad werd het onverantwoord om daar nog te blijven en half januari 1945 werden de patiënten, zo'n 40 a 50 personen, met karren naar Brakel gebracht en in de school aan de dijk gehuisvest. Ook de pastorie deed dienst als ziekenboeg.

Het aantal groeide en liep op tot ruim 70 personen. In Brakel, zijn voor zover na te gaan is, 19 personen overleden aan de gevolgen van deze ziekte waarvan de jongste 3 weken oud was en de oudste 73 jaar.

Ook enkele hulpverleners zoals de verpleegster Margaretha Lydia de Bres en Aart Jeroen van Katwijk die meehielp met het vervoer van de patiënten behoorden tot de overledenen.

Aart Jeroen van Katwijk

De 37-jarige ziekenverpleegster Leentje Marina Hamelink (Ha) en haar 40-jarige collega Marijkje Blaazer (Bla), beiden uit Utrecht, deden hun moeilijk werk voor de tyfuspatiënten die in de maanden februari tot begin mei in de school van Brakel werden verpleegd. Helaas hebben het 19 patiënten deze besmettelijke ziekte niet overleefd en de beide verpleegsters hebben hun overlijden aangegeven bij de Burgerlijke Stand van Brakel. Na de bevrijding zijn de overige patiënten naar het ziekenhuis in Gorinchem gebracht en konden ze onder betere omstandigheden worden behandeld.

In Brakel zijn tussen 20 februari en 6 mei 1945 overleden:

Maria van Steenis, 20 jaar, geboren te Waardenburg en wonende te Zaltbommel, dienstbode. Overleden op 20 februari 1945 om 2.00 uur [akte 11 (Ha)].

Mattheus Hendrikus van Dulmen, 18 jaar, geboren en wonende te Hedel, landbouwer. Overleden op 27 februari 1945 om 11.30 [akte 13 (Ha)].

Gozewinus van Gameren, 53 jaren, geboren te Gameren en wonende te Zaltbommel. Overleden op 1 maart 1945 om 3.00 uur [akte 22 (Ha)].

Antonia Janna Gijsbertha van Balkum, 34 jaar, geboren te Zaltbommel, klerk secretarie polderdistrict. Overleden op 1 maart 1945 om 17.00 uur [akte 23 (Ha)].

Peter van den Bogert, 2 jaar, geboren en wonende te Hedel. Overleden op 5 maart 1945 om 1.30 uur [akte 17 (Ha)].

Rinze Krol, 65 jaar, geboren te Menaldumadeel, chef machinezetter drukkerij te Zaltbommel. Overleden op 6 maart 1945 om 12,30 uur [akte 21 (Ha)].

Johanna van Rooij, 73 jaar, geboren te Maasdriel, huishoudster te Zaltbommel. Overleden op 10 maart 1945 om 5.30 uur [akte (24)].

Henricus Petrus Gerardus Sars, 14 jaar, geboren en wonende te Maasdriel, Overleden op 10 maart 1945 om 1.00 uur [akte 25 (Ha)].

Boudewina van Steenberg, 3 weken, geboren te Brakel en wonende te Zaltbommel. Overleden op 16 maart 1945 om 16.00 uur [akte 26 Ha)].

Nicolaas van Lopik, 47 jaar, geboren te Poederoijen, ijzerwerker te Zaltbommel. Overleden op 17 maart 1945 om 11.00 uur [akte 27 (Ha)].

Everardus van Gemert, 37 jaar, geboren te Zaltbommel, ijzerwerker op de scheepswerf. Overleden op 18 maart 1945 om 13.30 uur [akte 28 (Ha)].

Petrus Hubertus Leenders, 27 jaar, geboren te Nijmegen, letterzetter in het dagbladbedrijf te Nijmegen. Overleden op 31 maart 1945 om 6.00 uur [akte 32 (Bla)].

Jenneke Adriana Elisabeth van Loon, 3 jaar, geboren te Ammerzoden. Overleden op 6 april 1945 om 23.30 uur [akte 34 (Bla)].

Aart Jeroen van Katwijk, 22 jaar, geboren te Zaltbommel, machinebankwerker te Zaltbommel. Overleden op 11 april 1945 om 11.00 uur [akte 35 (Bl)].

Adrianus Hendrikus van Geffen, 22 jaar, geboren te Ammerzoden, timmerman te Ammerzoden. Overleden op 14 april 1945 om 14.00 uur [akte 36 (Bla)].

Lourens de Bie, 67 jaar, geboren te Hedel, landbouwer te Hedel. Overleden op 24 april 1945 om 15.30 uur [akte 39 (Ha)].

Jan Karel Grandia, geboren te Geldrop, 22 jaar, waterwegenbouwer te Eindhoven. Overleden op 25 April 1945 om 4.00 uur [akte 40 (Ha)].

Gerard Willem Fuijkschot, 20 jaar, geboren te Zuilichem, landbouwer te Zuilichem. Overleden op 29 april 1945 om 14.00 uur [akte 41 (Ha)].

Maria Jonkerman, 47 jaar, geboren te Rossum en wonende te Kerkwijk. Overleden op 6 mei 1945 om 17.30 uur [akte 43 (Bla)].

Op 11 december 1944 was in Utrecht de verpleegster **Magaretha Lydia de Bres** uit Zaltbommel overleden in de leeftijd van 27 jaar.

Zij was geboren in Bruchem en heeft de tyfuspatiënten in Zaltbommel verzorgd. Ze was al overleden voordat de patiënten naar Brakel gingen.

*“De Kroniek”
Officieel blad voor de
Bommelerwaard.
Uitgegeven door de gemeente
Zaltbommel.
nr. 12, 22 juni 1945.*

Bronnen:

* BS Brakel, overlijdensregister 1945.

* BS Utrecht, overlijdensregister 1944.

* www.ruiterstraat.nl.

* De Bommelerwaard 1939-1945, J. van Alphen en J. van Voorthuizen, Zaltbommel 1983.

Jan van Loopik

Hendrik van Balen, schipper op “De Molenaar”

Links achter de heg naar de ingang van de Hervormde kerk in Brakel ligt een graf van de Oorlogsgravenstichting. Het is de laatste rustplaats van Hendrik van Balen. Hij was geboren in Brakel op 26^e juli 1889 als zoon van Koenraad Jacob van Balen en Neeltje de Vries. Hij was schipper op “De Molenaar” en voer steenkolen naar Duitsland. Hij lag met zijn schip op de Ruhr toen er een bombardement plaats vond. Hendrik werd getroffen door een granaatscherf en naar het ziekenhuis van Gelsenkirchen-Buer vervoerd waar hij op 1 december 1940 ‘s avonds op kwart over negen is overleden, 51 jaar oud. Op zijn schip is hij terug naar Brakel gebracht en daar begraven. Later is hij herbegraven op de plaats waar hij nu ligt. Voorheen lagen hier Engelse soldaten begraven, die naar de Airborne Begraafplaats Oosterbeek bij Arnhem waren overgebracht.

Brakel

+
Informatiebureau van het
NEDERLANDSCHE ROODE KRUIS
Gebouw Postbus 1, Postwijk 1, 4 Groenloer
Telefoon 181402/4

Jan 4/1969

NR: 139109/16 *01/15*

Namen: *Schiedamschen dijk* 's-Gravenzage, *8 Decr 1946*

Aan den Heer Ambtenaar
van den Burgerlijken Staat
te *Brakel*

Op grond van het randschrijven d.d. 8 Maart 1948 no. 1832
van den Minister van Justitie
dat ik U hierbij inlokken om contract uit het overlijdens-
register ten name van
Hendrik van Balen
gewensd behorende te
Brakel

Binnafé verzocht ik U daarmede te waken handelen als in
voorzamde circulaire vermeld, waasoor bovengenoemde
in het bevoegdheidsregister van Uw Gemeente van opge-
noemen vóór verrek naar Duitschland. In verband met geest-
elijke U mij het contract terug te stonden, met het roegstyk
vermelding van de Gemeente van landstrijtweg.

De Opt. Directeur.

(J. VAN DE VORRE)

9/12/46

Het overlijden van Hendrik van Balen is pas op 19 december 1946 in het register van de Burgerlijke Stand van Brakel (akte 15) ingeschreven.

* Geboortedatum op grafsteen (16 juli) wijkt af van de datum op de geboorteakte (26 juli) van de BS Brakel, (geboorteregister 1889 akte 31).

Deze uitgave is mede mogelijk gemaakt door:

MCD SUPERMARKT VAN HEEMSKERK

E. P. van Ooijenstraat 5 - 5308 KD Aalst - Tel. 0418-671598

HAIR FASHION LENY

Dr. van Aalststraat 3 - 5308 KJ Aalst - Tel. 0418-672119

EMTÉ SUPERMARKT DUIJZER

Molenkampsweg 3 - 5306 VN Brakel - Tel. 0148-671287

BERT DE VRIES. Garagebedrijf en tankstation

Zalmstraat 2 - 5306 GJ Brakel - Tel. 0418-671390

www.autobedrijfbertdevries.nl

HOVENIERSBEDRIJF DE PLATAAN

Kooiweg 6 - 5306 VT Brakel - Tel. 0418-673646

www.de-plataan.nl

DIJKHOF TWEEWIELERS

Kruispad 2 - 5306 AN Brakel - Tel. 0418-672623

www.dijkhoftweewielers.nl

Colors@Home LINDHOUT

Burg. Posweg 19 – 5306 GA Brakel – Tel.0418-671349

www.lindhoutwonen.nl

T.H.O. BAKKER V.O.F.

Egter van Wissekerkeweg 5 - 5307 VA Poederroijen

Tel. 0418-671647

GOVERT GRANDIA

Groenten en fruithandel

Jul. van Stolbergstraat 21 - 5307 HH Poederroijen - Tel. 0418-672334

VAN GENDEREN

Attent - Bakkerij

Burg. Hobolaan 6a - 5305 CR Zuilichem - Tel. 0418-671360

A. WIJK VAN HOLDING

Waaldijk 65 - 5306 CC Zuilichem - vanwijkaart@gmail.com

www.vierheerlijkheden.nl